

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΣΦΑΛΩΣ είνε οί κακούργοι! ψιθούρισε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς, Ζητούν τον θησαυρό!... Προσοχή!... Σε λίγες στιγμές τ'ό φως εξαφανήκε. Προχωρούσε προς ένα άλλο μνημείο του Τζιζάκου Διαμπέλι.

— Διαβάζουν την ύπογραφη του γλύπτη, ξανάπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Ψαχνουν... Κι' έτσι ξεγυθείται τ'ο γιατί τρεμουλάζει και πηγαίνονται τ'ο φως...

Πέρασαν λίγες στιγμές κι' άξαφνα ακούστηκε ο ύποκοφος κρότος μιας έκρηξης. Οί κακούργοι είχαν ανατινάξει τ'ο μνημείο, μπρός στο όποιο στεκόντουσε.

— Έμπρός, Χάρρυ! φώναζε τότε ο ριφοκίνδυνος αστυνομικός. Τ'ο περίστροφο στό χέρι κι' ακολουθήσε με. Ίσως νά θρήκανε τόν θησαυρό και δέν πρέπει νά τόν θάλουν στό χέρι.

Κι' ο Χόλμς, ταχύς σάν άστραπή, ώρμησε προς τ'ο μέρος των κακούργων, περνώντας γρήγορα-γρήγορα τ'α στενά περάσματα, τ'α όποία έχωριζαν τούς τάφους.

Ο θοηθός του, πηδώντας κι' αυτός σάν τσακάλι, τόν ακολουθούσε από κοντά.

— Όταν φτάσανε πηνίθα περίπου θήματα μακριά απ' τ'ο μνημείο, τ'ο όποιο είχαν ανατρέψει οί κακούργοι, ο Σέρλοκ Χόλμς σταμάτησε άπότομα.

— Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε ο θοηθός του ψιθουριστά.

— Τ'ο φως κινείται πάλιν, είπε ο Χόλμς. Φαίνεται πώς ψαχνουν άκόμη. Ασφαλώς δέν θά βρήκανε τ'ο θησαυρό. Άς τούς παρακολουθήσουμε από δω πού βρισκόμαστε.

Πέρασαν λίγες άκόμα στιγμές, κατά τις όποίες οί δυό αστυνομικοί δέν άκούσαν παρά τ'ο θόρυβο μόνον τής θοηχίας.

— Άξαφνα αντίηχοσε μιά κραυγή άγρίας χαράς.

— Χάρρυ, είπε τότε ο Χόλμς, φαίνεται πώς θρήκανε τόν θησαυρό. Πρέπει λοιπόν νά τούς παρακολουθήσουμε. Γιατί, έκτός των άλλων, είνε καθήκον μας νά σώσουμε και τή δυστυχισμένη τή Ζαίρα. Έμπρός!...

Δέν πρόφτασαν όμως νά κάνουν ούτ' ένα βήμα και δέχτηκαν άξαφνα τή πίεση τεσσάρων ρωμαλέων ανθρώπων, οί όποιοι με μερικά γερά γροθιοκοπήματα πού τούς κατέφεραν, τούς ξάπλωσαν καταγής.

— Σας κρατούμε, κακούργοι!... ακούστηκε τότε μιά θροντηρή φωνή, πού θα μπορούσε ν' άναστήσει και νεκρούς άκόμη.

— Είναι ο θοηθός του Σέρλοκ Χόλμς!... άρχισε νά διαμαρτυρείται τότε ο Χάρρυ, πού είχε αντίληψη ότι οί τέσσερες εκείνοι άνδρες ήσαν αστυνομικοί. Κυττάχτε εκεί κάτω στό φως... Εκείνοι είνε οί κακούργοι...

— Άφρησ τα, φιλαράκο, αυτά! είπε στό Χάρρυ εκείνος πού τόν κρατούσε.

Στό μεταξύ αυτό, ο αστυνομικός πού κρατούσε απ' τ'ο λαιμό τόν Σέρλοκ Χόλμς, άναψε τ'ο κλεφτοφανάρο του. Μόλις όμως αντίκρουσε τ'ο πρόσωπο τού αιχμαλώτου του, τόν άφησε ελεύθερο, φωνάζοντας, με φωνή γεμάτη έκπληξι:

— Ύψιστε Θεέ!... Ο κύριος Χόλμς!

— Μάλιστα!... Τά καταφέρατε μιά γαρά! τού είπε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς. Τά συγχαρητήριά μου! Πρέπει ωστόσο άμεσα σ'ος έκει πού είνε τ'ο φως. Ίσως προλάβουμε.

Οί αστυνομικοί έτρεξαν άμέσως προς τ'ο μέρος πού ήσαν οί κακούργοι. Ο Χάρρυ θέλησε νά τούς ακολουθήσει κι' αυτός, αλλά, τ'ο διδάσκαλος του τόν έπιασε απ' τ'ο χέρι και τού είπε:

— Στάσου! Κατά πάσαν πιθανότητα οί κακούργοι μάς έχουν στήσει παγίδα!... Κι' άν δέν προσέξουν οί γλιθιοί αυτοί αστυνομικοί, θά δεχτούν μερικές σφαίρες κατάσαρκα!

Τήν ίδια στιγμή, μιά άσφαιική λάμψη φάνηκε από ένα θάμνο, πού ήταν είκοσι θήματα μακριά απ' τ'ο φως των κακούργων και συγχρόνως ακούστηκε ένας πυροβολισμός, τόν όποιο διεδέθη μιά κραυγή πόνου.

— Η σφαίρα αυτή ήταν άσφαλώς προωρισμένη γιά μένα! ξανάπε ο Χόλμς. Μά νά πού τή δέχτηκε ένας απ' τούς θλάκες πού μάς έμπόδισαν νά πιάσουμε τούς κακούργους.

Κατόπιν ο Σέρλοκ Χόλμς άρχισε νά προχωρή, με προφυλαξι, προς τ'ο θάμνο, απ' τόν όποιο πυροβολήσανε οί κακούργοι.

Μά όταν έφτασε εκεί δέν θρήκε κανένα. Πλησίασε τότε στό μνημείο πού ανατινάξανε οί κακοποιοί κι' άφού ξέτασε προσεχτικά τ'ο θάβρο του, είπε στό θοηθό του:

— Κύτταξε. Χάρρυ! Ύπάρχει έδώ σκαλιωμένη μιά θεσι, μέσα στην όποια χωρούσε θαυμάσια ένα κιβώτιο.

— Μάλιστα διδάσκαλε, τού άπάντησε άναστενάζοντας ο Χάρρυ. Έδώ ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Αυτό είνε βέβαιο.

Βλέποντας κατόπιν τόν Χόλμς νά κάθεται άπάνω στα συντρίμματα τού μνημείου, τόν ρώτησε:

— Δέν θά παρακολουθήσουμε τούς κακούργους;

— Όχι, παιδί μου, άπάντησε ο αστυνομικός. Μ' αυτό τ'ο σκοτάδι, είνε πολύ επικίνδυνο... Άργότερα...

Τ'ο Μόρτλακε είνε μιά άπόμερη συνοικία τού Λονδίνου, ή όποια κατοικείται άποκλειστικά από μαύρους. Κάθε λευκός δέν πού θά τολμήσει νά έπισκεφθή τή συνοικία αυτή, θά γίνη δυσμενέστατα δεκτός απ' τούς κατοίκους της.

Τά θράβια οί μαύροι τού Μόρτλακε, πού είνε σχεδόν όλοι φορτοεφορτωτά τού λιμανιού, πλημμυρίζουν τ'α καπηλεία του και σπαταλόν τ'ο μεροκάματο τούς στό πιστό.

Πίνουν διάφορα δυνατά ποτά και διασκεδάουν με τις μαύρες χορευτριες, ή όποιες χορεύουν «κάκε-ούάικ», τραγουδώντας συγχρόνως διάφορα τραγούδια τής φυλής τους.

Τήν έπομένη τής νυχτιάς, κατά τήν όποια ο Μαορί και οί συνώνογοί του θρήκαν στό νεκροταφείο τήν κρύπτη τού θησαυρού τού Φιρμόν, ένας άνδρας και μιά γυναίκα τρυπώσανε, κοντά τ'ο θράβι, μέσα σ' ένα απ' τ'α πιο πολυσύχναστα καπηλεία τού Μόρτλακε.

Ο άνδρας κρατούσε ένα βιολί σφιχτά στην άμασγάλη του. Φορούσε ένα μακρότατο παλτό, πού τόν σκέπαζε ως τούς αστραγάλους του κι' ένα πελάριο πλατύγυρο γκρι καπέλλο.

Η γυναίκα ήταν ντυμένη με μιά μονοκόμματη φούστα, ραμμένη με κόκκινα και πράσινα κομμάτια ύφασματος. Τ'ο καπέλλο τής έμοιαζε με άσφαιική, γεμάτο από πολύχρωμα λουλουδία και στερα.

Τήν είσοδό τους μέσα στό καπηλειό τήν χαϊρετήσανε οί μαύροι με άγριες κραυγές και ένθουσιώδη ούρλιασματα.

Μόλις έπαψε δέ τ'ο πανθαϊμόνιο έκείνο, ο άνδρας είπε στους θαμώνες τού κέντρου:

— Κύριοι, σ'ας παρακαλώ πολύ, νά μου έπιτρέψετε νά σας διασκεδάσω λιγάκι τ'ο βιολί μου. Είμαι ο βιολιστής Τόμ και ή νέα από δω είνε ή άνεψιά μου Ζέννη.

Μόλις έκανε τήν δήλωσι αυτή ο θεός Τόμ, μιά θύελλα ζητωκραυγών ξέσπασε μέσα στό κέντρο των μαύρων:

— Ούρρα!... Ούρρα τού θείου Τόμ!

Κύριες και κύριοι, ξανάπε ο θεός Τόμ, όταν ήσυχασε κάπως ο θόρυβος, ποιά τραγούδι θέλετε ν' ακούσετε; Έρχόμαστε, ξέρετε, από τήν Άμερική.

— Τ'ο «Γιάνκιν-ντουόντλ»! φώναξαν όλοι μαζί.

— Καλά λοιπόν! τούς είπε ο θεός Τόμ. Άφού θέλετε ν' ακούσετε τ'ο ένθικό σας τραγούδι, θά τ'ο ακούσετε καλύτερα απ' δτι τ'ο τραγουδούν μέσα στα πλουσιώτερα σαλόνια τού Λονδίνου. Η άνεψιά μου, ή όποια είνε ένας άστέρης τής Όπερας τού Φρίσκο (τ'ο Άγιου Φραγκίσκου), ήρθε επίτηδες έδώ γιά νά τραγουδήσει στους Έγγλέζους τ'ο «Γιάνκιν-ντουόντλ», όπως τ'ο τραγουδούν στην Άμερική.

— Ζήτω ή Ζέννη! φώναξαν οί θαμώνες.

Η Ζέννη άπάντησε με μιά δειλή ύποκλισι στις έπευφημίες των θαμώνων και κατάπιε μονοροούφι τ'ο πιστό πού τής προσέφερε.

Ο θεός Τόμ, έντωμεταξύ, άρχισε νά παίξει στό βιολί τού ένα χορό γνωστότατο στους μαύρους, οί όποιοι απ' τόν ένθουσιισμό τους άρχισαν νά τόν τραγουδούν όλοι μαζί.

— Όταν τελείωσε τ'ο κομμάτι ο θεός Τόμ είπε στους θαμώνες:

— Καί τώρα, παιδιά μου, τ'ο «Γιάνκιν-ντουόντλ».

Κι' άρχισε άμέσως νά παίξει.

Η Ζέννη συνάδευε αυτή τή φορά τόν θείο τής τραγουδώντας:

Γιάνκιν ντουόντλ, τί π τί ά π, Γιάνκιν
(ντουόντλ ντάντλ
(Άκολουθεί)

